

- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 „3. Zasady i tryb współdziałania z organami kontroli społecznej określają odrębne przepisy.”;
- 5) w art. 7 ust. 1 pkt 1—3 otrzymują brzmienie:
- „1) dokonywania inspekcji w następujących jednostkach uspołecznionych i prywatnych:
- w przedsiębiorstwach i innych jednostkach handlowych i przemysłu gastronomicznego,
 - w jednostkach handlu detalicznego prowadzonych przez przedsiębiorstwa produkcyjne i usługowe,
 - w przedsiębiorstwach produkcyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego,
 - w zakładach produkcyjnych przedsiębiorstw nie podlegających kontroli organów Inspekcji Żywnościowej, w zakresie określonym przez Ministra Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z właściwymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) oraz w stosunku do zakładów spółdzielczych — w porozumieniu z właściwymi centralnymi związkami spółdzielczymi, a w sprawach dotyczących jakości towarów — ponadto w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Jakości i Miar,
 - w portach rybackich w zakresie kontroli klasyfikacji ryb morskich wysyłanych z tych portów dla jednostek handlu hurtowego i detalicznego,
 - w przedsiębiorstwach i zakładach świadczących usługi dla ludności,
- 2) dokonywania inspekcji przewożonych towarów przeznaczonych na zaopatrzenie rynku wewnętrznego,
- 3) badania dokumentów i ksiąg, żądania wyjaśnień, zbierania i zabezpieczania dowodów oraz w przypadkach uzasadnionych — zarządzenia przeprowadzenia inwentaryzacji i sprawdzania tożsamości osób.”;
- 6) w art. 8:
- w ust. 1 po wyrazach: „obrotu towarowego” dodaje się wyrazy: „lub działalności usługowej”;
 - dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 „3. W celu zapobieżenia wprowadzaniu do obrotu towaru, którego jakość nie odpowiada jakości deklarowanej, organy Państwowej Inspekcji Handlowej mogą w toku lub w wyniku inspekcji dokonywać zabezpieczenia tego towaru, jeżeli jest to konieczne ze względu na interes społeczny. Zabezpieczenie powinno być uchylone, jeżeli towar zostanie przeklasyfikowany lub doprowadzo-

ny do właściwej jakości albo wyłączony z obrotu.”;

- w art. 9 skreśla się ust. 2;
- w art. 11 skreśla się wyrazy: „karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub”;
- art. 12 skreśla się;
- w art. 13 skreśla się wyrazy: „i art. 12 ust. 1”;
- art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- zakładów handlowych i usługowych znajdujących się na terenach zamkniętych podlegających Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych,
- zakładów produkujących i zbywających energię elektryczną i ciepłą oraz paliwa gazowe.”

Art. 2. W ustawie z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 38, poz. 348 z późniejszymi zmianami) w art. 7 § 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) organy Państwowej Inspekcji Handlowej w sprawach o przestępstwa ujawnione przez nie w czasie przeprowadzania inspekcji lub przez kontrolerów społecznych działających na podstawie imiennych upoważnień Państwowej Inspekcji Handlowej, a określone w art. 8, 10, 12, 13 § 1 i art. 15 ustawy z dnia 13 lipca 1957 r. o zwalczaniu spekulacji i ochronie interesów nabywców oraz producentów rolnych w obrocie handlowym (Dz. U. Nr 39, poz. 171) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego (Dz. U. Nr 23, poz. 149).”

Art. 3. Do czasu wydania przepisów na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. d) ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o Państwowej Inspekcji Handlowej w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą zachowują moc przepisy dotychczasowe.

Art. 4. Minister Handlu Wewnętrznego ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o Państwowej Inspekcji Handlowej (Dz. U. Nr 11, poz. 39) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
 Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

80

USTAWA

z dnia 19 kwietnia 1969 r.

o zmianie ustawy o gospodarce terenami w miastach i osiedlach.

Art. 1. W ustawie z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. z 1961 r. Nr 32, poz. 159 oraz z 1964 r. Nr 16, poz. 94 i Nr 43, poz. 297) wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 3 ust. 1 końcowe wyrazy: „w wieczyste użytkowanie” zastępuje się wyrazami: „oddawane w użytkowanie wieczyste”;

- w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego oddaje się tereny w użytkowanie wieczyste, zaś rolniczym spółdzielniom produkcyjnym w użytkowanie stosownie do przepisów Kodeksu cywilnego.”;

- w art. 4 ust. 1, 2 i 3 po wyrazach: „w użytkowanie lub” dodaje się wyraz: „oddawanie”;

- 4) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:
„Oddawanie terenów państwowych w użytkowanie wieczyste i sprzedaż budynków na takich terenach”;
- 5) w art. 12 skreśla się ust. 2;
- 6) w art. 13 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Oddanie terenu w użytkowanie wieczyste i przeniesienie tego prawa w drodze umowy wymaga wpisu do księgi wieczystej.”;
- 7) wprowadza się art. 14—17 oraz art. 17a—17d w brzmieniu:
- „Art. 14. 1. Oddanie w użytkowanie wieczyste terenu zabudowanego następuje jednocześnie z zawarciem umowy sprzedaży następujących budynków:
- 1) domów jednorodzinnych,
 - 2) małych domów mieszkalnych,
 - 3) domów wielomieszkaniowych, przez które rozumie się domy nie zaliczone do domów jednorodzinnych i małych domów mieszkalnych,
 - 4) budynków mieszkalno-pensjonatowych,
 - 5) budynków przeznaczonych na pomieszczenia warsztatów rzemieślniczych lub drobnych zakładów przemysłowych, zatrudniających na jednej zmianie nie więcej niż dziesięciu pracowników w produkcji,
 - 6) budynków związanych z gospodarstwem rolnym.
2. Określenie domów wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2 i 4 zawarte jest w przepisach o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych.
3. Jeżeli w użytkowanie wieczyste zostaje oddany teren zabudowany budynkami, które nie podlegają sprzedaży (ust. 1), wieczysty użytkownik terenu uiszcza, oprócz opłaty za użytkowanie wieczyste terenu, opłatę roczną za użytkowanie wieczyste budynków i innych urządzeń znajdujących się na terenie. Na wieczystym użytkowniku ciąży obowiązek utrzymania budynków i urządzeń w należytym stanie zgodnie z przepisami prawa budowlanego.
- Art. 15. 1. Sprzedawane mogą być domy zamieszkane, jak również domy nowo wybudowane i nie oddane do użytku.
2. Wymienione w art. 14 ust. 1 budynki sprzedaje się wraz z przynależnymi do nich zabudowaniami gospodarczymi.
- Art. 16. 1. Domy jednorodzinne i małe domy mieszkalne mogą być sprzedawane osobom fizycznym i spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego. Domy wielomieszkaniowe mogą być sprzedawane tylko spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego. Budynki mieszkalno-pensjonatowe, budynki przeznaczone na pomieszczenia warsztatów rzemieślniczych i drobnych zakładów przemysłowych oraz budynki związane z gospodarstwem rolnym mogą być sprzedawane osobom fizycznym.
2. Liczba osób nabywających mały dom mieszkalny nie może być mniejsza od liczby lokali mieszkalnych w nabywanym domu. Lokale te sprzedawane są na odrębną własność nabywców.
3. Osoba fizyczna może nabyć tylko jeden dom

jednorodzinny (lokal w małym domu mieszkalnym) lub uzyskać teren pod budowę jednego takiego domu (lokalu w małym domu mieszkalnym) na podstawie niniejszej ustawy.

- Art. 17. 1. Sprzedaż spółdzielni budownictwa mieszkaniowego domu wielomieszkaniowego już zamieszkanego może nastąpić tylko w przypadku, gdy wyrazi na to zgodę co najmniej 80% wszystkich najemców.
2. Przekwaterowanie najemców nie przystępujących do spółdzielni następuje na zasadach i w trybie określonym w przepisach wymienionych w art. 14 ust. 2.
- Art. 17a. 1. Cenę sprzedaży domów wymienionych w art. 14 ust. 1 ustala się w wysokości odpowiadającej kosztom budowy. Przy ustalaniu ceny za domy już eksploatowane uwzględnia się stopień ich zużycia.
2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady ustalenia ceny domów, przypadki, w których cena domów może być ustalona według ich wartości użytkowej, sposób spłaty należności, sposób zaliczenia na pokrycie ceny nakładów poczynionych przez nabywcę oraz kategorię osób korzystających z pierwszeństwa przy nabywaniu domów i otrzymaniu terenów państwowych w użytkowanie wieczyste.
3. Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi warunki i tryb ustanowienia użytkowania wieczystego terenów i sprzedaży domów za wartości dewizowe.
- Art. 17b. 1. Na pokrycie opłat za teren państwowy otrzymany w użytkowanie wieczyste i ceny sprzedaży położonych na nim budynków osobom, które w związku z wojną rozpoczętą w 1939 r. pozostawiły majątek nieruchomości na terenach nie wchodzących w skład obecnego obszaru Państwa, a które na mocy umów międzynarodowych zawartych przez Państwo mają otrzymać ekwiwalent za mienie pozostawione za granicą, zalicza się wartość pozostawionego za granicą mienia nieruchomości. Zaliczenie wartości tego mienia następuje przy oddaniu w użytkowanie wieczyste jednej działki budowlanej z równoczesną sprzedażą jednego domu jednorodzinnego (lokalu w małym domu mieszkalnym), jeżeli działka jest zabudowana takim domem (lokałem), osobie uprawnionej lub łącznie wszystkim spadkobiercom tej osoby.
2. Jeżeli osoby określone w ust. 1 otrzymały już tytułem ekwiwalentu za pozostawiony majątek nieruchomości grunty rolne bez zabudowań, wartość pozostawionych budynków zalicza się tym osobom na pokrycie ceny sprzedaży budynków i opłat za teren oddany w użytkowanie wieczyste równocześnie ze sprzedażą położonych na nim budynków.
3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia sposób zaliczania na pokrycie opłat za użytkowanie wieczyste terenu i ceny budynku wartości majątku nieruchomości pozostawionego na terenach nie wchodzących w skład obszaru Państwa oraz sposób ustalania wartości tego mienia.

Art. 17c. 1. Sprzedaż budynków położonych na terenach państwowych pozostających w użytkowaniu przedsiębiorstw lub jednostek państwowych nie objętych budżetem terenowym następuje na wniosek tych przedsiębiorstw i jednostek. Środki uzyskane ze sprzedaży tych budynków przeznaczone będą na fundusz mieszkaniowy.

2. Rada Ministrów określi szczegółowe zasady gromadzenia środków na fundusz mieszkaniowy i gospodarowania tymi środkami oraz ustali, w jakim zakresie środkami funduszu mieszkaniowego dysponują prezydium rad narodowych lub ich organy oraz jednostki, które były użytkownikami sprzedanych budynków.

3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów ustali w drodze rozporządzenia ulgowe stawki opłat za czynności notarialne i sądowe dokonywane w związku z oddaniem terenów w użytkowanie wieczyste i sprzedażą położonych na nich budynków wymienionych w art. 14 ust. 1.

4. Minister Gospodarki Komunalnej określi w drodze rozporządzenia tryb wyznaczania budynków do sprzedaży oraz składania wniosków o oddanie terenu w użytkowanie wieczyste i sprzedaż budynków.

Art. 17d. 1. Jeżeli umowa oddania terenu w użytkowanie wieczyste nie zawiera odmiennych postanowień, tereny te i znajdujące się na nich budynki wolne są od wszelkich długów i ciężarów.

2. Osoby, którym przysługiwały ograniczone prawa rzeczowe na nieruchomościach wymienionych w ust. 1, mogą w terminie 1 roku licząc od dnia zawarcia umowy zgłaszać roszczenia o realizację ich wierzytelności w organie gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium powiatowej rady narodowej. Za wierzytelności te odpowiada Skarb Państwa do wysokości odszkodowania, jakie przysługiwałoby w przypadku wywłaszczenia tej nieruchomości.

3. Sumę przypadającą do zapłaty dwu lub więcej osobom składa się — w braku zgody na proponowany sposób wypłaty — do depozytu sądowego w celu podziału jej pomiędzy osoby uprawnione.

4. Wykreślenie z ksiąg wieczystych długów i ciężarów, o których mowa w ust. 1, następuje na wniosek nabywcy lub organu powołanego do oddania terenu w użytkowanie wieczyste i sprzedaży budynku.”;

8) w art. 18:

a) w ust. 1 po wyrazach: „Umowę wieczystego użytkowania” dodaje się wyrazy: „terenów z równoczesną sprzedażą położonych na nich budynków wymienionych w art. 14 ust. 1”;

b) w ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy: „a ponadto budynki wymienione w art. 14 ust. 1 będące przedmiotem zamierzonej sprzedaży”;

c) w ust. 4 przed końcowymi wyrazami: „prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej” dodaje się wyrazy: „organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej”;

9) w art. 19:

a) w ust. 2 dodaje się jako początkowe wyrazy: „Or-

gan do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego i zarządzanie odebrania terenu może nastąpić również w razie nieutrzymywania w należyłym stanie budynków i urządzeń, oddanych w użytkowanie wieczyste łącznie z terenem (art. 14 ust. 3).”;

10) w art. 24 ust. 3 dodaje się na końcu wyrazy: „oraz do określenia wysokości opłat rocznych za użytkowanie wieczyste budynków nie podlegających sprzedaży przy oddaniu terenu w użytkowanie wieczyste (art. 14 ust. 3)”;

11) w art. 30 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W razie sprzedaży ułamkowej części nieruchomości zabudowanej prezydium rady narodowej wykonując prawo pierwokupu może wystąpić równocześnie o wydzielenie nabytej części nieruchomości, o ile jest to możliwe ze względu na istniejącą zabudowę. Prezydium rady narodowej może dokonać, obok pierwokupu sprzedanej części ułamkowej, wykupu dalszej części tej nieruchomości zbędnej dla prawidłowego użytkowania istniejącej zabudowy.”;

12) w art. 32 ust. 2 skreśla się wyrazy: „na sprzedawcy oraz”;

13) w art. 39:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nieruchomości stanowiące zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87 z późniejszymi zmianami) własność osób, którym wobec uzyskania przez nie stwierdzenia narodowości polskiej służyło obywatelstwo polskie, przechodzą z samego prawa na własność Państwa, jeżeli osoby te w związku z wyjazdem z kraju utraciły lub utracą obywatelstwo polskie. Osoby te tracą prawo rozporządzania nieruchomością z dniem, w którym złożyły właściwym organom polski dowód osobisty i otrzymały dokument podróży uprawniający do wyjazdu za granicę.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do nieruchomości nabytych w trybie osadnictwa rolnego lub uwłaszczenia przez osoby, którym wobec uzyskania przez nie stwierdzenia narodowości polskiej przysługiwało obywatelstwo polskie, a które następnie w związku z wyjazdem z kraju utraciły lub utracą to obywatelstwo.”;

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia określić tryb i warunki oddawania w użytkowanie wieczyste lub na własność nieruchomości wymienionych w ust. 3 i 3a pozostałym w kraju członkom rodziny osób w tych przepisach wymienionych.”;

14) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Nieruchomości nierolnicze na terenie gromad stanowiące własność Państwa, nie podпадаjące pod przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2, mogą być odstępowane osobom prawnym nie będącym jednostkami państwowymi lub organizacjami społecznymi w użytkowanie wieczyste.

2. Grunty zabudowane budynkami wymienionymi w art. 14 ust. 1, położone na terenach wymienionych w ust. 1, mogą być sprzedawane osobom fizycznym. Spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego grunty te oddaje się w

użytkowanie wieczyste z równoczesną sprzedażą położonych na nich budynków. Przepis art. 17d stosuje się odpowiednio.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 przepisy art. 18 i 19 mają odpowiednie zastosowanie.
4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania do terenów budowlanych wyznaczonych stosownie do przepisów o terenach budowlanych na obszarach wsi.”;

15) wprowadza się art. 43 w brzmieniu:

„Art. 43. 1. Organ gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej może na wniosek osoby fizycznej będącej właścicielem gruntu położonego poza terenami przeznaczonymi pod budownictwo jednorodzinne dokonywać zamiany tych gruntów na teren państwowy przeznaczony pod takie budownictwo. W zamian za przejęty grunt osoba fizyczna otrzymuje w użytkowanie wieczyste teren przeznaczony pod budowę domu jednorodzinnego lub łącznie z innymi osobami pod budowę małego domu mieszkalnego. Jeżeli przedmiotem zamiany jest grunt nierolniczy, zamianą należy objąć cały grunt położony w tym samym mieście (osiedlu), stanowiący własność osoby fizycznej dokonującej zamiany.

2. Wartość gruntu będącego przedmiotem zamiany i terenu oddanego w użytkowanie wieczyste dla ustalenia wysokości odszkodowania, oblicza się na zasadach przewidzianych w przepisach o wywłaszczeniu nieruchomości. Jeżeli wartość gruntu będącego przedmiotem zamiany przekracza wartość terenu oddawanego w użytkowanie wieczyste, osoba dokonująca zamiany otrzymuje teren w nieodpłatne użytkowanie wieczyste, a za nadwyżkę wartości gruntu otrzymuje jednorazowo wypłatę pieniężną. Jeżeli wartość działki budowlanej przekracza wartość gruntu będącego przedmiotem zamiany, osoba dokonująca zamiany otrzymuje teren w użytkowanie wieczyste za opłatą roczną pomniejszoną proporcjonalnie do wartości gruntu zamiennego i działki budowlanej.”;

16) po art. 45 dodaje się art. 45a—45d w brzmieniu:

„Art. 45a. 1. Repatriantom mogą być sprzedane równocześnie z ustanowieniem użytkowania wieczystego terenu domy mieszkalne większe niż wymienione w art. 14 ust. 1 pkt 1, przydzielone im przez b. Państwowy Urząd Repatriacyjny w związku z pozostawieniem przez nich mienia poza obecnymi granicami Państwa, o ile domy te znajdują się we władaniu tych repatriantów.

2. W przypadku sprzedaży domów, o których mowa w ust. 1, wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami podlega taka ilość izb, jaka podlega wyłączeniu w domach jednorodzinnych. Ustalenie izb podlegających wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami przeprowadza organ do spraw lokalowych prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

Art. 45b. 1. Osoby, które władają terenami państwowymi przeznaczonymi pod budowę domów jed-

norodzinnych (małych domów mieszkalnych) i budynkami mieszkalnymi odpowiadającymi warunkom art. 14 ust. 1 pkt 1 i 2, objętymi uchwałami b. związków samorządu terytorialnego o sprzedaży lub zamianie tych nieruchomości na rzecz tych osób, stają się z mocy prawa właścicielami tego mienia po dokonaniu rozliczenia z Państwem w związku z przejściem tego mienia na własność tych osób. Uprawnienie to służy również spadkobiercom tych osób.

2. Tryb przeprowadzenia rozliczenia określi Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów.
3. Dokument stwierdzający dokonanie rozliczenia w trybie określonym w ust. 2 stanowi podstawę do przepisania tytułu własności w księgach wieczystych.

Art. 45c. Osoby, które posiadają mienie nierolnicze i przedstawią ustalające sprzedaż tego mienia prawomocne orzeczenia b. komisji osadnictwa nierolniczego lub orzeczenia prezydiów rad narodowych, wydane na podstawie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. z 1946 r. Nr 71, poz. 389 oraz z 1947 r. Nr 66, poz. 410), a do dnia 11 czerwca 1957 r. nie nabyły własności tego mienia, stają się jego właścicielami po dokonaniu rozliczenia z Państwem w związku z nabyciem tego mienia. Przepis art. 45b ust. 2 i 3 ma zastosowanie.

Art. 45d. 1. Obciążenia hipoteczne, poza służebnościami gruntowymi, ustanowione przed dniem 9 maja 1945 r. na terenach państwowych uznaje się za wygasłe, jeżeli dotychczas nie wygasły z mocy przepisów szczególnych.

2. Osoby, których wierzytelności były zabezpieczone hipotecznie, mogą w terminie do dnia 31 grudnia 1969 r. zgłaszać roszczenia o realizację ich wierzytelności do organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej. Wierzytelności te zostaną zrealizowane po przeliczeniu ich na podstawie dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zaciąganiu nowych i określaniu wysokości nie umorzonych zobowiązań pieniężnych (Dz. U. Nr 45, poz. 332) oraz ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. Nr 50, poz. 459 z późniejszymi zmianami).
3. Wykreślenie w księgach wieczystych wygasłych obciążeń następuje na wniosek organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.”

Art. 2. 1. Traci moc ustawa z dnia 28 maja 1957 r. o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych (Dz. U. Nr 31, poz. 132 oraz Nr 41, poz. 192).

2. Do czasu wydania przepisów na podstawie niniejszej ustawy pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie ustawy wymienionej w ust. 1.

Art. 3. Minister Gospodarki Komunalnej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach z uwzględnie-

niem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

81

USTAWA

z dnia 19 kwietnia 1969 r.

o zmianie ustawy o terenach budowlanych na obszarach wsi.

Art. 1. W ustawie z dnia 31 stycznia 1961 r. o terenach budowlanych na obszarach wsi (Dz. U. Nr 5, poz. 30) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wyrazy: „Budownictwo mieszkaniowe i gospodarcze” zastępuje się wyrazami: „Budownictwo mieszkaniowe, zagrodowe i gospodarcze”;
- 2) w art. 4 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Uchwałę prezydium powiatowej rady narodowej o zatwierdzeniu projektu wyznaczenia terenów budowlanych podaje się do powszechnej wiadomości w sposób przyjęty w danej miejscowości.”;
- 3) art. 6 otrzymuje brzmienie:
„Art. 6. 1. Zmiana obszaru terenów budowlanych wyznaczonych na podstawie art. 3—5 może być dokonana tylko na zasadach i w trybie obowiązującym przy wyznaczaniu tych terenów.
2. Zmiana przeznaczenia i sposobu zagospodarowania terenów budowlanych wyznaczonych na podstawie art. 3—5 może być dokonana w drodze uchwały prezydium powiatowej rady narodowej, podjętej po zasięgnięciu opinii prezydium gromadzkiej rady narodowej oraz opinii przedstawicieli wsi, o których mowa w art. 3 ust. 2.”;
- 4) dotychczasowe rozdziały 2 i 3 zastępuje się nowym rozdziałem 2 w brzmieniu:

„Rozdział 2.

Gospodarka terenami budowlanymi budownictwa mieszkaniowego i zagrodowego.

Art. 8. 1. Stosownie do potrzeb budownictwa prezydium powiatowych rad narodowych będą przejmowały stopniowo na własność Państwa grunty stanowiące własność osób fizycznych oraz osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej, wyznaczone w trybie art. 2 i art. 3—6 jako tereny budowlane budownictwa mieszkaniowego i zagrodowego.

2. Jeżeli na skutek przejęcia na własność Państwa części gruntów gospodarstwa rolnego pozostała część gruntów tego gospodarstwa nie będzie mogła być racjonalnie wykorzystywana, na wniosek właściciela (samodzielnego posiadacza) tego gospodarstwa należy przejąć również pozostałą część gruntów gospodarstwa, choćby nie stanowiły one terenów budowlanych.

3. Przejęcie na własność Państwa gruntów określonych w ust. 1 i 2 następuje z mocy prawa, z dniem ogłoszenia w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej uchwały prezydium powiatowej rady narodowej o ustaleniu granic terenów budowlanych przejmowanych na własność Państwa. Przejęcie gruntów następuje w stanie wolnym od długów hipotecznych i innych

obciążeń z wyjątkiem służebności gruntowych ujawnionych w księdze wieczystej lub zbiorze dokumentów.

4. Uchwała prezydium powiatowej rady narodowej, o której mowa w ust. 3, stanowi podstawę do ujawnienia w księdze wieczystej lub zbiorze dokumentów prawa własności Państwa do przejętych gruntów oraz wykreślenia długów hipotecznych i innych obciążeń, które wygasły stosownie do przepisu ust. 3.

5. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia określi zasady przejmowania terenów budowlanych na własność Państwa.

Art. 9. 1. Za grunty przejęte na własność Państwa odszkodowanie ustala się i wypłaca według zasad określonych w przepisach ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94) z uwzględnieniem postanowień niniejszej ustawy.

2. Prezydium powiatowej rady narodowej może w drodze uchwały ustalić dla obszaru wsi lub określonego obszaru powiatu wyższą stawkę odszkodowania za grunt niż przewidują to przepisy o wywłaszczaniu nieruchomości, nie wyżej jednak od przeciętnej ceny rynkowej. Podejmowana w tej sprawie uchwała nie może dotyczyć pojedynczych nieruchomości.

Art. 10. 1. Grunty przejęte na własność Państwa, zgodnie z postanowieniem art. 8 ust. 3, pozostają w bezpłatnym korzystaniu dotychczasowych właścicieli (samodzielnich posiadaczy) do czasu objęcia przez organ do spraw rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej gruntów w faktyczne władanie. Objęcie gruntów w faktyczne władanie następuje w terminie określonym w obwieszczeniu tego organu, podanym do wiadomości w sposób przyjęty w danej miejscowości. Termin ten powinien uwzględniać możliwość zebrania plonów przez osoby korzystające z gruntów.

2. Po objęciu gruntów w faktyczne władanie organ do spraw rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej wydaje decyzję, która powinna w szczególności zawierać:

- 1) ustalenie służebności gruntowych, które zostają utrzymane w mocy,
- 2) ustalenie odszkodowania i terminu zapłaty odszkodowania,
- 3) wymienienie osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania.

3. Jeżeli grunt obciążony był długami hipotecznymi i innymi obciążeniami, które wygasły stosownie do postanowień art. 8 ust. 3, organ do spraw rolnictwa prezydium powiatowej rady narodowej wydaje decyzję o ustaleniu odszkodowania przed objęciem gruntu w faktyczne władanie i wnosi kwotę odszkodowania do depozytu sądowego, w celu jej podziału między osoby uprawnione.